

[Statsministeren.]

området ud fra den samme indkomstramme. Augustforliget blev fulgt op af et midlertidigt prisstop i december, og i februar blev boligpolitikken tilpasset de samme retningslinjer.

Det er vores opfattelse, at sådanne indkomstpolitiske indgreb ikke bør være en permanent del af vor økonomiske politik, men vi erkender, at der kan opstå situationer, hvor vi kan gavne produktion og beskæftigelse gennem en vis samordning af udviklingen i pengeindkomsterne på de forskellige områder i samfundet. Skal der ske en sådan samordning, må også lønindkomsterne indgå i den samlede helhed.

Som sagt mener vi ikke, at det bør være en permanent ordning eller led i den økonomiske politik, men vi kan ikke fraskrive os enhver mulighed for i fremtiden at få behov for en eller anden form for samordning på dette særdeles centrale område. Det betyder ikke, at den fremgangsmåde, vi har anvendt i denne situation, uden videre skal danne model eller mønster for eventuelle fremtidige samordningsbestræbelser. Vi fandt blot, at det var den bedst egnede fremgangsmåde i denne situation.

Det har altid været min opfattelse, at der aldrig er to overenskomstsituationer, der er ens. Det er der flere grunde til. For det første kan den økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation være forskellig og derfor også påvirke forhandlingerne i forskellig retning.

For det andet vil også den politiske atmosfære være forskellig. Hvis overenskomstforhandlinger og krav om hensyn til økonomien skal kunne gå op i en større helhed, så forudsættes det, at der er stor forståelse både her i folketinget og i organisationerne.

Jeg kunne måske sige, at det indkomstpolitiske land er et farligt land at gå ind i, det er fyldt med landminer, men det kan være, ja, det vil ofte være, nødvendigt at gå ind i dette land, og det kan kun gøres ved et samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Det er, hvad vi, regeringen, har gjort i den netop overståede situation. Der må altså ikke være en fornemmelse af, at nogle skal skånes, og at andre skal snydes. Der skal i folketinget ikke mindst være en bred forståelse for, at der skal tages rimelige hensyn til de absolut dårligst stillede.

Min konklusion er den, at skulle der igen opstå behov for indkomstpolitiske bestræbelser, vil det være rigtigt til den tid at tage fremgangsmåden op til overvejelse. Det må naturligvis ske i lyset af de erfaringer, vi har gjort i

denne overenskomstsituation, og i lyset af situationen, som den tegner sig til den tid.

Formanden:

På opfordring skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 11.

Mødet udsat kl. 10.09.

Mødet genoptaget kl. 11.00.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for forespørgerne (Ole Henriksen) (SF):

Jeg skal takke statsministeren for hans svar på forespørgslen. Det giver ikke anledning til de mange bemærkninger. Jeg er af den opfattelse, at statsministeren holdt de døre åbne, som findes inden for arbejdsmarkedet, og det kan vel også være nødvendigt, når statsministeren selv omtaler arbejdsmarkedet som et felt, der er fuldt af landminer. Derfor må der være mange udgange, ligesom en vis dyreart også har mange udgange for at kunne slippe ud af miseren.

Det, der er sagens kerne, er jo, at nu er det anden gang i træk, man har grebet ind over for arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger fra folketingets side. Der findes jo flere fortillælde, hvor lønmodtagerne og deres organisationer har været udsat for den behandling, og hver gang er det sket under påberåbelse af, at landets økonomi ikke tåler en storkonflikt. Det er sket under påberåbelse af handelsbalancen og måske også nogle andre ting, men det har i hvert fald været hovedelementerne i de argumenter, der har været brugt. De har været brugt, uanset om vi som nu har en arbejdsløshed på halvandet hundrede tusind, eller vi som tidligere havde en tålelig handelsbalance, og de har været brugt denne gang, hvor vi har et underskud på handelsbalancen på ca. 30 mia kr.

Det er sådan set lige meget, hvordan de økonomiske tilstande er i samfundet, argumenterne er for så vidt altid brugbare, og det kan man også se ved at slå op i tidligere taler, som har været holdt af de socialdemokratiske ordførere og ministre. Forskellen ligger jo i, at det